

HỒI THỨ BẢY MA VƯƠNG XUẤT HIỆN GIANG HỒ

Giây phút thần tiên rất ngắn ngủi, tuy rằng Tiểu Phi Thố và Tư Mã Viên Viên vẫn sóng đôi cùng nhau nhưng không còn có được một giây phút nào yên tĩnh nữa. Hiện tại giang hồ võ lâm nổi sóng ở đất Lũng Tây này vì ngoài hai phe chính thức là Đại Như Cáp Tự của Tây Vực và A Lạp Thiên Viện Thiên Trúc ra còn xuất hiện thêm mấy đại ma đầu, ác vương đã lặn tiếng từ lâu. Lúc rời khỏi Dương Bích Sơn trang, Viên Viên đã cẩn thận mang theo một ít tài vật, châu ngọc nên nàng mua sắm áo quần cho Tiểu Phi Thố rất lịch sự.

Chàng cực kỳ áy náy nhưng không sao từ chối được, vì tuy chưa phải vợ chồng nhưng tình nghĩa đã keo sơn gắn bó, ăn mặc xuềnh xoàng quá cũng làm giảm thể diện danh gia của mình và của nàng đi rất nhiều. Cả hai xứng đôi vừa lứa, phong nhã tiêu dao như thần tiên vậy. Một hôm cả hai cùng lên đường đi Cam Túc vì cái hẹn tại Đôn Hoàng đã gần kề rồi, hành trình phải xuyên qua rừng sâu núi thẳm rất khó khăn nhưng cả hai lại lấy làm mãn nguyện hết sức vì phong cảnh hùng vĩ lại yên tĩnh vắng vẻ vô cùng. Tiểu Phi Thố lắng tai nghe tiếng chim hót líu lo vừa đi vừa cười nói:

- Đất Trung Nguyên nơi đâu cũng có cảnh đẹp, mỗi nơi mỗi vẻ khác nhau, nhưng đại ca ca thích thú nơi này hơn cả vì nó cực kỳ yên tĩnh, phù hợp với bản tính của mình hơn. Mai đây xong xuôi mọi việc, đại ca ca dự định sẽ lập một sơn trang ở ngay vùng này và đặt tên là "Thần Tiên sơn trang" tiểu muội muội có thích không ?

Viên Viên đỏ mặt lên chưa kịp trả lời thì đột nhiên từ phía trước có một tràng cười rú lên nghe rất ghê tai. Âm thanh này chỉ cách cự ly chừng hai mươi trượng nên Viên Viên hạ giọng nói nhỏ:

- Đại ca ca mới khen nơi đây là yên tĩnh thật không đáng rồi đó.

Tiểu Phi Thố cười gượng trả lời:

- Đại ca đã quyết thì cứ làm nhưng đổi tên là "Nhiệt Náo sơn trang" cho hợp thời hơn.

Viên Viên không giỡn đùa nữa, nàng nghiêm mặt nói nhỏ:

- Núi cao rừng rậm mà có người tất nhiên không phải tâm thường, chúng ta đi vòng cho rồi.

Tiểu Phi Thố vừa gật đầu thì sau tiếng cười là một giọng nói âm trầm khác vọng tới:

- Ta cũng như mi đều tham lam "Thanh Hoa Bí Lục" cả có gì đáng cười đâu nào.

Tiểu Phi Thố và Viên Viên đều biến sắc mặt, cả hai nhìn nhau gật đầu ra hiệu rồi nín thở nhích gần tới chỗ vừa phát ra tiếng nói cười đó. Máy mấn gần đó có một cơn suối nhỏ chảy róc rách nên che lấp bớt tiếng động đi, do vậy cả hai e dè thối đến gần rồi phục xuống một bụi rậm vạch lá nhìn ra. Thoạt đầu Tiểu Phi Thố chẳng nhìn thấy gì cả vì mùi thơm da thịt cùng với sự đụng chạm nho nhỏ giữa hai người khiến chàng choáng váng đầu óc giống như đang bị say rượu vậy. Điều này không thể trách cứ gì được chàng, từ nhỏ đến nay có bao giờ đã biết tới mùi vị nữ nhân quyến rũ như thế

nào đâu, ngay cả thời gian đi chung với Viên Viên cũng không bao giờ táo tợn nằm sát bên nhau như thế này.

Tiểu Phi Thố cứ mơ màng hoài, bỗng nhiên đỉnh đầu đau điếng một cái mới giật mình trấn tĩnh lại được. Thì ra Viên Viên liếc mắt gật đầu mấy lần mà diện mạo của chàng cứ trở ra như mất hồn khiến nàng chợt hiểu ra mới nhe nhẻ thò tay gõ vào đầu chàng một cái. Tiểu Phi Thố nhìn đôi mắt nàng thấy có vẻ hờn giận vô cùng thì hoảng hốt chuyển nhãn mục ra hướng khác. Tiểu Phi Thố muốn che lấp cái ngượng ngùng của mình nên thò tay khê vạch lá nhìn ra, thốt nhiên giật mình một cái.

Trên khoảng đất trống cạnh con suối có hai nhân vật đang đứng đối diện, một Người thoát nhìn đã có ấn tượng ngay. Đầu tóc, râu và lông mày, lông mi đều bạc trắng phau, ngay cả đến làn da cũng trắng bệch như bị bạch tạng vậy. Người kia diện Mạo ngược hắt lại, cái gì cũng đen thui, đến cả quần áo cũng vậy duy chỉ có giải lụa thắt ngang lưng là màu đỏ mà thôi. Hắc nhân vật này cao lớn như hộ pháp, thậm chí Nét mặt còn ghê gớm hơn các hình tượng hộ pháp đặt trong các chùa chiền nữa, Hắc nhân vật bỗng nhiên lại cười rú lên, ở gần Tiểu Phi Thố mới nhận biết âm thanh cười của hắn như ma kêu quỷ khóc vậy. Dứt, tiếng cười hắc nhân vật mới ồm ồm nói:

- Ta cười là cười chính ta và ngươi, mấy lần ra tay mà "Thanh Hoa Bí Lục" vẫn ở đâu đâu. Tình trạng này kéo dài chừng vài năm nữa thì xuống mồ mà tìm.

Bạch lão nhân gầm mặt trả lời:

- Cái đó là do ở số trời, nếu ta không có mối thù với Đồng Tử chân nhân thì cũng chẳng cần "Thanh Hoa Bí Lục" để làm gì, "Ngân hỏa thần chú" của ta hiện tại trên giang hồ còn ai chống lại, thừa xứng đáng gọi là bá chủ thần chú rồi.

Hắc nhân vật lại cười lạnh lùng một hồi mới nói lớn:

- Bạch Phát Hoả thần ngươi càng ngày càng kiêu ngạo thực biết vậy trước kia ta chẳng nhúng tay vào máu với ngươi làm gì.

Tiểu Phi Thố và Viên Viên đều giật mình đánh thót một cái vì Bạch Phát hoả thần đã khét tiếng trên giang hồ võ lâm mấy chục năm qua, tên này có khi tà có khi chính, hành động thay đổi không biết sao mà lường được. Cả hai đã kinh hoàng lại càng kinh hoàng hơn vì câu nói tiếp theo của Bạch Phát hoả thần:

- Chẳng lẽ bàn tay của Âm sát ma quân chưa nhúng tay vào máu bao giờ ư ? Người giả nhân giả nghĩa tu hành từ bao giờ thế?

Âm Sát ma quân tức giận quát lớn:

- Tính ra tuổi tác vai vế ngươi còn kém ta một bậc mà mở miệng ăn nói lại hỗn láo như vậy thì kiêu ngạo quá đáng ta phê bình chẳng sai chút nào.

Bạch Phát hoả thần cười khanh khách một hồi:

- Đã là người của giang hồ thì võ công ai cao siêu thì người ấy có danh vọng hơn, tính toán tuổi tác làm gì cho buồn cười. Chẳng hạn như Phương Ngọc Điềm nhỏ hơn ta cả mấy chục tuổi mà làm Minh Chủ võ lâm thì sao nào?

Âm Sát ma quân trầm giọng trả lời:

- Cái bọn gọi là bạch đạo chính nhân quân tử võ công chẳng ra cái gì nên mới tôn xưng hần lên chứ nếu gặp ta thì chỉ cần mười chiêu "Đại phong tam tử chương" cũng đủ đưa hồn hần về chín suối rồi.

Bạch Phát hoả thân giả vờ trở mắt ra kêu lớn:

- ỦA? "Đại phong tam tử chương" của người ghê gớm đến thế sao? Như vậy người chửi xéo ta rồi còn gì?

Âm Sát ma quân ngẩn người ra vắng tục liền:

- Ta chửi xéo người làm cái chó gì?

Bạch Phát hoả thân trầm giọng nói:

- Người cho rằng chỉ cần mười chiêu "Đại phong tam tử chương" đã hạ thủ được Phương Ngọc Điềm, trong khi đó có lần ta giao đấu với hần gần hai trăm chiêu mà Không phân biệt thắng bại thì chẳng chửi xéo và khinh thị ta thì còn là gì nữa?

Âm sát ma quân cười xằng sặc, âm thanh lần này còn ghê rợn hơn, cả một khoảng lớn cây lá cũng bị rung động theo thì đủ biết công lực của hần cực kỳ thâm hậu. Nếu so sánh với "Tu la tán hoa thân công của Tiểu Diện Hoạt Phật thì còn cao hơn một chút về hoả hầu khiến cho sắc Phi Thổ và Viên Viên kinh hãi đến biến cả sắc mặt lại, Âm sát ma quân nói với Bạch Phát hoả thân:

- Thì ra "Ngân hoa thân chương" của người chẳng làm gì được người ta nên mới đồ giận lên đầu ta, chi bằng người quay về Tuy Viễn và đổi tên rằng "Bạch Phát lão vô dụng" cho rồi, hiện tại ở Lũng Tây tới Cam Túc xuất hiện rất nhiều cao thủ ngang tài với Phương Ngọc Điềm thì "Vô dụng chương" của người còn chỗ nào dương danh được nữa?

Lần này Bạch Phát hoả thân không nén tức giận được nữa, lão ta quát lớn:

- Được rồi để xem "vô dụng chương" của ta với "Đại phong tam tử chương" của người hơn kém thế nào.

Vừa dứt lời lão đã đánh ra một chiêu "Vũ hỏa minh minh" chiêu thức này không cường mạnh và toả ra bốn phía chủ ý bức bách Âm sát ma quân phải chống đỡ trực diện.

Âm Sát ma quân cũng tức giận quát trả:

- Muốn xem thì đừng có hối tiếc đấy.

Hần hơi rùn người xuống tả chương bảo vệ ngực cò hữu chương đánh ra chiêu "Phi phong xuất tái" phạm vi cũng rộng lớn để ngăn chặn chương lực của đối phương và phát ra âm thanh vi vu giống như đàn ong đang bay qua vậy. Hai chương chạm nhau "bùng" một cái rất mạnh, âm thanh chưa dứt hần thì Bạch Phát hoả thân đã nghiêng người tà tà đánh xéo một chương rất ảo diệu, chiêu này tên gọi "Hoả chiếu ngân hà" ngược với chiêu "Ngũ hoa minh minh" là tập trung chương phong thành một luồng hơi nóng kinh người, có phạm vi chỉ nhỏ bằng cái bát nên xuyên qua kinh khí đối phương mà công kích. Âm Sát ma quân không ngờ Bạch phát hoả thân lại ra tay ác độc như vậy nên quát lên:

- Dù sao cũng có chút giao tình sao người tán tận lương tâm còn hơn con chó...

Âm Sát ma quân không kịp nói trọn câu đã phải nghiêng người dùng pháp thủ "Tả lực đả lực", chân khí âm hàn của hắn xoay nửa vòng đầy chéch chường lực của "Bạch Phát hoả thần" đi. "Bộp" một tiếng rất trầm, chưởng lực của Bạch Phát hoả thần đã đánh xéo xuống đất tảng đá nhỏ ở ngay đó vỡ tan thành từng mảnh liền, cây cỏ xung quanh cũng bị hơi nóng làm cho cháy sém luôn thật kinh khủng vô cùng.

Bạch Phát hoả thần đắc ý vênh mặt lên hỏi:

- Người không dám đối chưởng với "vô dụng chưởng" của ta thì chưởng của người đối tên là gì nào?

Âm Sát ma quân ngấm ngấm nổi ác tính lên, hắn gằn giọng nghe cứ như là ma kêu vậy :

- "Ngân hoả thần chưởng" đã đạt đến mức "Lư hỏa thuần thanh" rồi thảo nào mà người kiêu ngạo vô cùng, chỉ tiếc là người biết mình không biết người, chẳng lẽ trong năm năm qua ta chỉ ngồi chơi thôi sao?

Bạch Phát hoả thần cười khẩy:

- Có mười năm nữa thì chưởng "Ong đất" của người căn bản vẫn vậy mà thôi.

Âm Sát ma quân tức quá, râu tóc đều dựng ngược và không thềm nói nữa, hắn hít mấy hơi chân khí lập tức quần áo bị căng phồng lên như cái trống liền. Bạch Phát hoả thần không dám ý y cũng nín hơi vận chuyển chân khí đi mấy vòng, hai tay án ngữ trước ngực từ từ đỏ hồng lên, mỗi lúc mỗi đậm màu, chứng tỏ "Ngân hoả thần chưởng" của hắn đã vận dụng tới mức tối đa rồi. Hiện tại chỉ bốn mắt trông lên nhìn nhau mà sát khí đã bao trùm mấy trượng vuông rồi. Âm Sát ma quân chậm chậm bước tới mấy tấc, Bạch Phát hoả thần cũng bắt chước bước tới mấy bước. Hai lão này lập lại mấy lần như thế chỉ còn cách nhau chừng năm thước mới đồng loạt quát lớn.

Tiểu Phi Thố và Viên Viên chẳng còn nhận kịp ra chiêu thế ra sao, chỉ còn nghe âm thanh vang lên như sét đánh khiến cho màng nhĩ đau nhói một cái, nếu đứng gần thì có thể bị điếc luôn không chừng. Sau tiếng nổ thì trời đất mịt mù, đất cát và đá nhỏ bắn tung khắp tứ phía như mưa rào, đồng thời hơi nóng toả ra đến tận chỗ núp của Tiểu Phi Thố và Viên Viên. Khói bụi xoáy quện có đến nửa khắc mới tan hết, Âm Sát ma quân và Bạch hoả thần vẫn còn đứng nguyên vị trí cũ, nhưng cả hai đều bị lún xuống đất mấy phân, thoáng trông thì đều nhau, thật ra Âm sát ma quân bị lún sâu hơn nửa phân, cự ly này quá nhỏ nên Tiểu Phi Thố và Viên Viên ở xa nên không thể nhận ra được. Sở dĩ cả hai ma vương, lão quỷ này cứ đứng ngẩn người ra là vì tên nào cũng kinh ngạc cả. Tên nào cũng tự cho mình trong năm năm qua cũng tiến triển vượt bậc, bây giờ mới ngã ngựa ra là nước trôi thì bèo cũng trôi. Bạch Phát Hỏa Thần nhìn chăm chú một hồi mới lên tiếng:

- Như thế cũng đủ để phân định cao thấp rồi, người còn chê bai "Ngân Hoả Thần Chưởng" được nữa không?

Âm Sát Ma Quân sầm mặt lại quát luôn:

- Người nói thế có ý cho là ta thấp kém hơn ư?

Bạch Phát Hoả Thần cười lật trả lời:

- Cao hay thấp thì tùy người nhận định, chẳng lẽ là một cao nhân Ma Quân như người mà hồ đồ đến mức không nhìn ra vết chân sao ?

Âm Sát Ma Quân giật mình cúi xuống quan sát một lúc rồi lên giọng tức giận nói:

- Đây là do phần đất chỗ ta đứng mềm hơn một chút, người không thể vin vào đấy mà chế nhạo được.

Âm Sát Ma Quân rảo bước về phía Tiểu Phi Thố và Viên Viên ấn núp chừng năm trượng thì dừng lại ngoắc Bạch Phát Hoả Thần :

- Người lên đây chúng ta giao thủ một chương nữa, lần này sẽ phân định rõ ràng hơn.

Bạch Phát Hoả Thần nghênh ngang bước tới:

- Mười chương ta cũng chẳng ngại nữa là một chương nhưng ta phải giao ước trước, đã phân định cao thấp rồi thôi đấy nhé, người muốn sanh tử thì để khi nào bọn Thiên Trúc và Tây Vực trở về hết hăng hay.

Âm Sát Ma Quân gật đầu ưng thuận rồi bắt đầu vận công lên thật đầy đủ vì tuy đây chỉ là một chiêu nhưng quan trọng về danh dự vô cùng. Giống như lần trước cả hai tên ma Vương nhất loạt quát lớn một tiếng trực tiếp đối chương liền. "Âm" âm thanh lần này còn kinh khủng hơn, gia dĩ lại còn ở gần nên Tiểu Phi Thố và Viên Viên choáng váng cả mặt mũi chẳng còn hồn vía nào cả. May mà hai người biết trước đã lấy tay bịt tai lại rồi, nếu không thì rất tai hại cho thính lực. Hơi nóng của ngân Hoa Thân Chương" cộng với "Chương Kinh Âm Nhu" li ti như đầu mũi kim của "Đại Phong Tam Tử Chương" tạt vào lùm cây khiến cho Tiểu Phi Thố và Viên Viên vừa đau đớn vừa nóng bỏng cả da mặt liền. Ngay cả bụi cây cũng bị dư lực làm sạt ca nửa bên phía trước lộ hẳn hai cái chỏm đầu ra, hai người vội vàng lùi lại nửa thước, may mắn lúc đó bụi cát còn bay mù mịt nên hai tên ma vương không Phát hiện ra được. Do việc hấp tấp tránh né này mà Tiểu Phi Thố và Viên Viên không kịp nhìn kỹ kết quả ra sao, chỉ thấy Âm Sát Ma Quân rú lên một tràng rùng rợn còn hơn ma kêu quỷ gào; âm thanh từ từ xa hẳn với tốc độ rất nhanh. Tiếp theo tiếng rú của hắn là tiếng cười đắc thắng của Bạch Phát Hoả Thần, tiếng cười này cũng từ từ nhỏ dần, chứng tỏ hắn đã đi luôn. Tiểu Phi Thố và Viên Viên chưa hết kinh hoảng, nằm im thêm ít giây phút nữa cho chắc chắn hai tên Ma Vương Lão Quỷ đi xa mới lồm cồm chui ra Tiểu Phi Thố vừa phủi quần áo vừa chắc lưỡi than thở:

Võ công và nội lực hai tên này cao siêu vô cùng, võ lâm giang hồ khó mà tránh được một trường máu đổ thịt rơi.

Viên Viên lại có cái suy nghĩ riêng của nữ nhân, chi li hơn là nghĩ đến đại thể. Nàng trầm ngâm một lúc mới chậm chậm lên tiếng:

- Tiểu muội muội nghe hai tên ma vương nay bàn tán về "Thanh Hoa Bí Lục" không chừng cũng có dính dáng tới cái chết của song thân Đại ca ca và luôn ca với phụ thân tiểu muội muội nữa.

Tiểu Phi Thố kinh hãi, ngăn người ra nói:

- Nếu tiểu muội muội ước đoán đúng thì việc tâm thù trả hận của chúng ta càng thêm gay go vô cùng.

Viễn cảnh khó khăn khiến cho Viên Viên rung rung nước mắt, nàng thở dài não ruột:

- Gia phụ chỉ vì "Cốt Đả Bác Đô" tức "Thanh Hoa Bí Lục" mà thiệt mạng oan uổng giá như có nó trong tay thì chả sợ gì bọn ma vương, qui sứ này nữa.

Tiểu Phi Thố sáng mắt lên cười hì hì nói:

- Người khác lao tâm khổ tứ mà chẳng sao tìm ra "Thanh Hoa Bí Lục" đại ca ca đây pháp thuật thông thần chỉ giơ tay ra là có liền. Được rồi, chúng ta cứ đến Đôn Hoàng Huyện gặp gỡ Tiểu Diện Hoạt Phật đã, sau đó rảnh rỗi thời giờ đại ca ca sẽ truyền "Thanh Hoa Bí Lục" cho tiểu muội muội liền.

-Viên Viên hờn giận, bĩu môi trả lời:

Nếu đại ca ca có "Thanh Hoa Bí Lục" thì tại sao phải chui rúc bụi cây một cách khổ sở như thế.

Tiểu Phi Thố đỏ mặt lên nhưng lại cười nhiều hơn:

- Chẳng qua đại ca ca thích thú việc...ư nên mới chui vào đấy thôi.

Viên Viên dậm chân một cái quay người bỏ đi liền, lưng ong uyển chuyển như mây khói cực kỳ xinh đẹp. Tiểu Phi Thố vội vàng tung người lên chặn đầu rồi cúi đầu tạ lỗi:

- Đại ca ca nói chơi một chút, tiểu muội muội bớt giận đi. Thực tình đại ca ca có biết "Thanh Hoa Bí Lục" thật đấy.

Viên Viên tròn tròn đôi mắt lên, thấy thái độ của Tiểu Phi Thố rất nghiêm trang không phải đùa giỡn bậy bạ cho nên nâng tin tưởng liền. Viên Viên hỏi luôn:

- Nếu đại ca ca nói thực thì trời sắp xếp ngẫu nhiên kỳ lạ không sao tưởng tượng ra được. Đại ca ca thu thập "Thanh Hoa Bí Lục" trong trường hợp nào vậy?

Tiểu Phi Thố không dấu giếm nên kể hết sự việc chàng ngẫu nhiên ra tay cướp đoạt ra sao, tình cờ lại làm đổ chung trà ra sao. Viên Viên cảm khái thở dài nói:

Trời đất đã dụng công khéo léo như vậy chúng ta đang giúp chúng ta trả được mối gia thù đấy.

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện cho đến khi đến Cam Túc mới thôi không nhắc tới nữa. Vì thời gian đã chiều nên chưa thể đi đến Đôn Hoàng Huyện được, cả hai người tìm một khách điểm để nghỉ ngơi. Tiểu Phi Thố và Viên Viên đang ngồi ăn uống thì bỗng nhiên bùm miệng cười, thì ra có một đám khách giang hồ vừa bước vào, quần áo tả tơi, râu tóc cháy sém rất nham nhở, có người vừa bị phỏng vừa đen thui cả mặt mày. Tiểu Phi Thố khẽ nói:

Tiểu muội muội đừng có cười lớn, mấy vị này mặc quần áo trắng hình như là thuộc phái Tuyết Sơn đấy.

Viên Viên bùm miệng nhìn kỹ, quả nhiên thấp thoáng ở dưới góc áo người nào cũng thêu một ngọn núi nhỏ, đây chính là biểu tượng của tuyết Sơn kiếm phái. Tất cả sáu nhân vật này vừa tả tơi vừa buồn cười, chẳng có trường kiếm võ khí gì cả, hình như mới trải qua một cuộc tháo chạy kinh hoàng nào đó. Một trung niên hán tử, râu bị cháy hết một nửa trừng mắt nhìn quanh một vòng mới chịu ngồi xuống. Thái độ hậm hực hết sức. Hắn đập bàn rầm rầm mấy cái quát lớn:

- Chủ quán đâu, sao còn chưa mang rượu ra.

Với thái độ hung hăng như vậy, tất nhiên chủ quán phải mau chân mang rượu ra liền. Bọn này chẳng nói chẳng rằng, chộp ngay bình rượu chuyển tay nhau uống ừng ực luôn, hình như bao nhiêu uất ức phải có rượu mới dần xuống được vậy. Qua được vài tuần trung niên hán tử này hậm hực nói to:

- Con mẹ nó, mới xuất sơn đã gặp ngay ác ma thực là xui xẻo vô cùng.

Một tên trẻ hơn, có lẽ cũng tuần tú lắm nhưng hiện tại mặt mày nham nhở trông rất tức cười vội đỡ lời liền:

- Nhị sư ca không nên buồn phiền, chúng ta uống xong thì mau mau sửa soạn chải gỡ lại kéo sư phụ và đại sư ca đến thì bên mặt không biết sao mà kể.

Tên nhị sư ca vừa gạt đầu thì bỗng nhiên vắng vắng từ trên không có tiếng chim ưng kêu "cột cột" mấy tiếng, âm thanh này rất nhỏ nhưng bọn Tuyết Sơn phải đều nghe rõ. Tên nhị sư ca biến sắc nói như than:

- Người vừa nhắc là sư phụ đã đến rồi đó!

Ngoài cửa thấp thoáng bóng trắng, có hai người bệ vệ bước vào, đi trước là một lão nhân thân quang loang loáng, hết sức uy mãnh mặc dù tuổi đã khoảng sáu bảy chục, râu tóc đều bạc phơ hết. Cứ theo lời nói của bọn Tuyết Sơn phải thì nhân vật đi sau chắc là đại sư ca, đại hán này thân thái uy nghiêm chẳng khác lão nhân chút nào. Vừa bước vào cửa, lão nhân kêu "ủa" một tiếng rồi sầm mặt lại liền, tên đại sư ca vội bước đến trước quát hỏi:

- Bọn người làm cái gì thế này?

Sáu tên đệ tử Tuyết Sơn phải tới tấp chạy ra quỳ thụp xuống đất, chưa dám trả lời.

Lão nhân phát tay một cái ra ý thông thả đã, tên đại sư ca liền kéo ghế cho sư phụ ngồi xuống, xong xuôi chính mình mới ngồi xuống theo. Hắn nghiêm giọng nói:

- Đại sư phụ sai phải bọn người đi trước để sửa soạn nơi ăn chốn ở, nguyên nhân tại sao lại bị người ta đánh toi tả như vậy thì trình bày đi

Bọn đệ tử "vâng dạ" chưa kịp nói thì lão nhân đã trầm giọng hỏi, âm thanh ông ta sang sảng như chuông vậy:

- Có phải Bạch Phát hoả thân công không?

Tên nhị sư ca ngẩng đầu lên ngơ ngác trả lời:

- Đệ tử thật tình không biết danh tính địch thủ nhưng lão già này râu tóc bạc trắng, cả làn da cũng vậy, cứ hừ bị bạch tạng thì chắc là lão nhân gia thần thông đã ước đoán đúng là hắn vậy.

Tên đại sư ca đập bàn quát lớn:

- Bị địch thủ đánh cho tả toi như thế mà vẫn chưa biết danh tính hắn ra sao thì vừa hồ đồ vừa nhục nhã, bọn mi làm bề mặt Tuyết Sơn phải mất rồi.

Lão nhân xua tay, âm thanh có vẻ hòa hoãn hơn:

- Mặc Phi Gia, con không nên nóng nảy như vậy, nếu quả thật bọn này chạm phải Bạch Phát hoả thân thì không thể trách cứ được, nói thẳng thắn đến ngay sư phụ cũng chưa chắc thắng nổi hắn nữa huống gì bọn này.

Tên nhị sư ca mừng rỡ dập đầu mấy cái hô lớn:

- Đại sư phụ anh minh rộng lượng như trời biển, bọn đệ tử thật ngu muội, chẳng biết suy xét cao thấp nên mới mang cái nhục vào thân.

Lão nhân xoa tay một cái, Mạc đại ca hiểu ý liền quát bảo:

- Bọn người đi vào trong sửa soạn lại đi, đã xấu xa mà không biết hổ thẹn còn ngồi uống rượu được nữa, dương dương cái mặt không sợ người ta cười cho thú vị mũi ư.

Bọn này liền tới tấp vái tạ rồi lui vào trong khách điểm để rửa mặt, chải đầu liền.

Viên Viên hỏi nhỏ Tiểu Phi Thố:

- Lão nhân này sáng suốt và uy nghiêm đấy, chỉ tiếc rằng bọn đệ tử còn non kém mà thôi. Tiểu muội có nghe gia gia nhắc tới chương môn Tuyết Sơn phái tên là Hà Chu Tước, chắc là lão nhân này rồi.

Tiểu Phi Thố gật đầu cũng hạ giọng nói nhỏ:

- Đúng đấy, trước kia ông ta có một thời nổi danh là Tuyết Sơn thân kiếm đấy. Chẳng qua Tuyết Sơn ở xa quá nên ít khi qua lại trung Nguyên, chẳng mấy người biết được danh hiệu này.

Hai người trò chuyện thật nhỏ mà hình như Hà Chu Tước vẫn nghe được loáng thoáng cho nên ông ta liếc mắt nhìn một cái. Vừa lúc ấy bọn đệ tử đã sửa soạn đầu tóc xong xuôi lục đục kéo ra, năm tên kia ngồi qua một bàn khác, chỉ có mình tên nhị sư ca vái chào sư phụ và đại sư ca một cái rồi ngồi chung bàn, bắt đầu kể lại sự cố vừa qua. Thì ra tên này họ Lý tên Trường Cát, cũng có chút danh vọng ngoài biên ải nên mới tự xưng ngoại hiệu Hàn Phong Cửu kiếm, hắn dẫn đầu năm tên đệ tử đi trước, chỉ còn cách Cam Túc mấy dặm thì gặp Bạch Phát hỏa thân. Đúng ra hai bên chẳng biết mặt nhau nói chỉ tới thù oán, chỉ vì Bạch Phát hỏa thân đang bức bách một tiểu cô nương rất xinh đẹp phải đi theo hắn cho nên Lý Trường Cát nổi lòng nghĩa hiệp đứng ra bênh vực. Rốt cuộc Bạch Phát hỏa thân vẫn kềm chế được giai nhân mà bọn Lý Trường Cát lại bị "Ngân hỏa thân chương" của hắn đánh cho thất điên bát đảo. Lão ma thân này cũng không cố ý tàn sát chứ nếu không dễ gì bọn đệ tử Tuyết Sơn phái còn sống sót trở về?

Hà chương môn nghe xong gật đầu an ủi:

- Bọn người có tâm địa nghĩa hiệp như vậy, có thua thiệt cũng vẫn đáng khen. Qua kia uống chút rượu giải lao đi, việc này cứ để sư phụ tính toán mới được, bọn người nếu có gặp lại tên ma thân này thì tránh né chứ đừng nóng nảy mà mất mạng với hắn đó

Đại sư ca họ Mạc bỗng hỏi thêm:

- Bọn người có biết tiểu cô nương này là ai không? Người trong võ lâm hay tiểu thư khuê các bị lỡ đường?

Lý Trường Cát đỏ mặt lên trả lời:

- Cái này... đệ đệ không có thời gian để hỏi han, loáng thoáng hình như tiểu cô nương này họ Phương và sử dụng cây Nhuyễn tiên rất ảo diệu, chắc cũng là danh gia vọng tộc chứ không tầm thường đâu.

Mạc Phi Gia và Hà chương môn trâm ngâm, đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên có tiếng kêu "ủa" rất lớn, rồi Tiểu Phi Thố chạy sang vái chào ba người rồi mới hỏi Lý Trường Cát:

- Tại hạ chen vào chuyện riêng của các vị không nên không phải thật nhưng vừa rồi mới nghe Lý huynh đài nói tới cô nương họ Phương sử dụng Nhuyễn tiên chẳng hay có thể diễn tả diện mạo được không?

Lý Trường Cát đâu có dám nói thật lúc đó mình vừa gặp tiểu giai nhân đã say mê như điên cuồng rồi, vì vậy từng nét ngọc mày ngài đều nhớ rõ như in. Hắn ấp úng tả lại diện mạo, quả nhiên đó chính là Phương Tiểu Nga chứ không sai. Tiểu Phi Thố kinh hãi, mặt trắng bệch ra than dài:

Chẳng hiểu Phương cô nương lại đụng chạm với tên ác thần này làm chi, trời ơi, Phùng Quân Gia tại sao lại chẳng đi theo mới xảy ra nông nỗi thế này.

Mạc Phi Gia trợn mắt lên quát hỏi:

- Tiểu tử hiếu sắc mới nghe nhắc đến nữ nhân quen biết đã than thở om xòm rồi. Trước mặt đại sư phụ mà người chẳng nề nang gì cả sao?

Tiểu Phi Thố vừa nóng nảy như lửa đốt, vừa quá quýnh quýng nên tức giận nói ngay:

- Người hủ lậu biết gì mà phê bình, tiểu cô nương đó là ái nữ của Phương minh chủ võ lâm đó, đến ngay lão nhân gia đây mà gặp cũng phải ra tay tương trợ liền.

Mạc Phi Gia và Hà chương môn đều giạt mình một cái, toan hỏi thêm thì Tiểu Phi Thố đã quay lưng trở về bàn rồi.

Chàng ngồi phịch xuống ghế cứ thở dài hoài. Viên Viên ôn nhu lên tiếng an ủi:

- Việc này dù có thân tình đến mấy đại ca ca cũng không cáng đáng nổi đâu, chúng ta chỉ còn một phương pháp truyền tin tức đến tai Phương minh chủ để ông ta đối phó mà thôi.

Tiểu Phi Thố nhăn nhó trả lời:

- Tiểu muội muội bàn rất sáng suốt nhưng đại ca ca nóng ruột hết sức. Chúng ta ngày mai đến Cam Túc thiên viện hội kiến Tiểu Diện Hoạt Phạt xong tiện đường lên mạn Bắc để dò la luôn, tiểu muội muội thấy có được không?

Viên Viên gật gật đầu, liếc mắt nhìn Tiểu Phi Thố một cái có vẻ chế giễu rồi hỏi:

- Đại ca ca quan tâm đến tiểu giai nhân quá nhỉ?

Tiểu Phi Thố đỏ bừng mặt lên vội đính chính ngay:

- Không phải đại ca ca có tà ý đâu, chẳng qua trước kia có thâm ý hỗ trợ cho Phương cô nương ra mặt điều tra vụ việc Dương Bích Sơn trang, từ đó ngầm ngầm phanh ra mạch mối việc Hàn Thương tiêu cực luôn.

Viên Viên nghe nói Phương Tiểu Nga vì Dương Bích Sơn phải xuất môn thì không còn đỡ kỵ nữa nhưng bản tính nữ nhân thì đổi sao được, nàng còn cố nói thêm một câu:

- Đại ca ca có tà ý hay không thì tiểu muội làm sao biết được, vả lại người ta đẹp dễ như thiên tiên, nam nhân nào mà tránh được tà ý?...